

„Podívej se na mě. Mám něco přes sto šedesát centimetrů. Dovedeš si představit, že bych dokázala strčit běsnícího stokilového chlápka ze schodů?“ Vzápětí se zvedla z houpacího křesla a rozhlédla se po místnosti. „Je to tu tak tradiční,“ poznamenala v očividné snaze svést náš hovor k nějakému bezpečnějšímú tématu. „Bože můj, ty hodiny! Jsou nádherné. Všechno tady vypadá tak... Nevím, jak bych to popsala... staře.“ Musel jsem jí věřit. Pokud své nadšení jen hrála, nepoznal jsem to. „Tak nějak jsem si to tu představovala. Popsal jsi mi své plány docela detailně. Musím ale říct, že se ti tu vážně podařilo vytvořit domov. Měl bys být na sebe hrdý.“

„Tím si nejsem tak úplně jistý.“

Znovu jsme oba zmlkli. Přešla k oknu, které bylo nalevo od krbu.

„Nevadí ti, že jsem přijela?“ Odtáhla záclonu a zadívala se na pohupující se větve borovic.

„Samozřejmě, že ne. I když musím přiznat, že je to pro mě trochu šok vidět tě naživo. Ale jsem rád, že jsi tu. Máš pravdu. Je to, jako kdyby člověk potkal nějakou postavu z románu.“

„Doufám, že aspoň trochu oblíbenou.“

„Vypadáš jinak.“ Cítil jsem, jak jsem zčervenal. Šlápl jsem vedle.

„Vážně? V porovnání s čím? Nikdy jsem ti žádnou fotografii neposlala.“

„Mohl jsem si tě přece vyhledat na internetu.“

„Máš pravdu. To je fér. I já jsem si tohle místo našla na internetu. Docela by mě zajímalo, jakou fotografii jsi objevil. Jak jsem na ní vypadala?“

„Byla součástí nějakého článku v místních novinách. Stojíš na ní venku. Tvář máš stejnou, ale něco je na tobě jiného, pořád nedokážu přijít na to, co to je.“

Ruby se opřela o okenní římsu a usmála se.

„Zřejmě moje vlasy. Teď je mám zrzavé. Abych byla přesná, ten odstín se jmenuje rubínově červená. Jade mi je tak obarvila. Byla to prakticky první věc, kterou jsme udělaly, když jsem vyšla ven. Chtěla jsem změnu. Toužila jsem po barvě.“

„Takže bydlíš u sestry?“

„Ano. Má dům na venkově, v hrabství Staffordshire. Říkám na venkově, ale rozhodně tam není taková samota jako tady. Především má z každé strany souseda.“

O co se tu vlastně snažíme? pomyslel jsem si. O co tu jde? Všechny věci, o kterých jsme si psali v dopisech, se před námi rozlily do šíře jako mořská hladina a my jsme jen nejistě přešlapovali v kalužích nezávazné konverzace. „Zajímalo by mě, jak jsi věděla, že tu se mnou nebude Victoria.“ Ani na vteřinu jsem neuvěřil, že by sem přijela jen kvůli tomu, aby mi předala můj portrét.

„Nevěděla jsem to. Překvapilo by mě ale, kdyby tu byla. To, co jsi mi psal, znělo dost zoufale. Mimochodem, je mi líto, co se stalo s tvou maminkou. Víím, že už je na projevy soustrasti dost pozdě, ale chtěla jsem ti to říct osobně.“

„Děkuju.“

Vážně je možné, že by mě tahle žena milovala? Opravdu by to mohla být pravda? Strašně by mě zajímalo, co se jí teď honí hlavou.

„Mně umřel před pár měsíci otec.“

„To mi je líto.“